

Konfirmationen förnyar vårt tillsammans

»Ungdomar behöver regelbundet få vara i fokus för oss i kyrkan«

Att vara konfirmandlärare är på många sätt ett privilegium. Det är något med själva formatet och dess innehåll som ger förutsättningar för samtal på riktigt. Mer än en gång har jag stått med förvånade föräldrar och berättat om hur engagerat deras ungdomar bidrar i samtal. Hur finstämt de tar hand om andra så att de ska känna sig inkluderade. Förvånade föräldrar som normalt sett mest ser utsidan av sina ungdomars dörrar. Som får dra ur dom hur de har det och vad det tänker på. Utan att lyckas få så mycket information. Det är samma ungdomar som på konfirmationsträffarna delar med sig av sina upplevelser, sina tankar, sina drömmar utan att till synes blinka. Som engagerat tar itu med olika uppgifter och hjälper till att fixa fika till alla. Det är ett privilegium på så många sätt att vara konfirmandledare.

Men det är också ett stort ansvar. Unga människor ställer ofta raka frågor. De ifrågasätter, problematiserar, tar inget för givet och, de vill veta var jag står. Då duger inga schablonsvar. Det räcker inte att hänvisa till traditionen. De vill veta vad jag tror, vad jag tänker och hur jag lever. Ansvaret handlar inte så mycket om att förmedla traditionen, att återberätta vad andra redan sagt. Det behövs inte så ofta som vi tror. De av oss som har kyrkan som arbetsplats förkroppsligar många gånger den tradition vi befinner oss i på ett nästan skrattretande tydligt sätt. I alla fall för unga människor. Ansvaret handlar om att vara uppriktig, att ärligt vittna om vad jag själv tänker och vad jag själv upplever. Det är mina tankar, mina tvivel, min brottning och min glädje de vill veta mer om. Ansvaret handlar inte om att bli privat, utan att vara personlig på ett sätt som inte alla kyrkliga arbetsuppgifter kräver. Jag tror det är därför jag alltid betraktat just den uppgiften som ett privilegium. När det fungerar, växer vi alla på lite olika sätt.

I det här numret får vi ta del av olika perspektiv på konfirmationen. Historiskt, teologiskt, praktiskt. Före, under och efter själva konfirmationstiden. Cecilia Wejryd, Johanna Gustafsson Lundberg, Gunilla Lindén, Jo-

nas Eek, Beatrice Lönnqvist och Fredrik Beverhjelms bidrar med olika perspektiv på, olika kunskaper om och erfarenheter av konfirmation. Gemensamt för artiklarna, utöver konfirmandarbetet, är att i fokus står unga människor. Och det är välbehövligt. Ett temanummer om konfirmationen är angeläget.

Ungdomar behöver regelbundet få vara i fokus för oss i kyrkan. Inte för att de är kyrkans framtid. Den tanken har jag alltid värjt mig mot. Vi utgör alla kyrkans framtid. Att lägga det på ungas axlar är inte rimligt. Dessutom är det oegentligt. Tillsammans utgör vi kyrkan, och dess framtid. Frågan är snarare hur vi är detta tillsammans. Vilken miljö skapar vi tillsammans? Vilken Gud gestaltar vi tillsammans i våra samlingar, gudstjänster, kyrkliga handlingar och på läger? För vi gör det tillsammans. Det är själva poängen med att vara kyrka. Ung är ett relativt begrepp, ett begrepp i relation till andra. På samma sätt är tro och tvivel relativa begrepp, i relation till andra. Vi relaterar till varandra och i detta relaterande uppstår ett tillsammans. Ungdomar behöver regelbundet få vara i fokus för att de är en oundgänglig del av detta tillsammans.

I Riktlinjer för Svenska kyrkans konfirmandarbete från 2020 skriver Antje Jackelén i förordet: ”Mer än på länge kommer det att behövas unga vuxna som vågar ha ett välgrundat hopp, som kan tala om mening och upplevd meningslöshet, som vet vad kärlek är som har andlig motståndskraft.”. Och jag tänker att det gäller i synnerhet konfirmandledarna. För de vi möter i konfirmandarbetet möter oss. Och när konfirmandarbetet fungerar som det ska, går vi alla ut ur det med förnyat hopp, förnyad mening och förmerad kärlek.

ULRIKA SVALFORS

